

посвѣтва да върви за Казанлъкъ: «Отъ тукъ шосето е право, всичко 5 часа пътъ, а до него ще ви дамъ проводникъ!».

Пристигна една бабичка отъ Нова Загора, съсипана отъ бѣди, полулуда, и съ плачъ начена да разказва, че прѣди три дена, стигналъ въ града влака съ турски отрядъ и наченалъ да се расправя съ невиннитѣ жители. Като ги обвинявале за съчувствието имъ къмъ русситѣ, изкарале всичкото население изъ града на мегдания и наченали да колятъ и убиватъ когото завърнатъ. Най възмутителното е това, че тия звѣрства сж се вършили не отъ башибозуци, а отъ регулярната войска, че до дѣто е траяло избиванието на мегдания свиряла военната музика, а офицеритѣ хладнокръвно пушили цигаритѣ си. На бабичката изклале всичкото семейство, въ това число и една дъщеря — невѣста, като е по-напрѣдъ обезчестиле. Сама бабичката успѣла да се скрие въ единъ купъ сѣно и така избѣгнала общата участъ.

Помогнахме на нещастницата съ каквото можахме — азъ съ пари, домакинитѣ — хлѣбъ. На Панайота се закръвавиха очитѣ и цѣлъ той бѣше вдаденъ презъ всичкото врѣме на разказа, а че отъ послѣ захвана да кълне и да прети, че ще отмъстява безъ жалость. Монаха се доста огорчи, а домакинята не можеше се удържи отъ плачъ. Азъ побързахъ въ пътъ, за да разсѣя по скоро тѣжкото впечатлѣние, което ми направи нечѣканния разказъ. Проводника ме доведе до шосето за Казанлъкъ; отъ лѣво, при политѣ на срѣдна гора, горѣха нѣколко села. «Това какво ще е?» попитахъ азъ проводника. «А, това сж турски села, трѣбва русситѣ като сж минавале да сж ги подпалиле»; по ще е вѣрно, че сж се постарале българитѣ, напоени бгъ чувство на отмъщение и неудържима ненавистъ къмъ турцитѣ.

Долината на Тунджа, или по-добрѣ долината на розитѣ лежи между Срѣдна гора и Стара планина и стига на нѣкои мѣста отъ 15 — 18 версти на широчина.

Богатитѣ села отъ лева страна на пътя, по политѣ на Срѣдна гора, полетата, посѣяни съ жито и кукурузъ, обширнитѣ тюлюневи плантации и цѣлитѣ розови градини свидѣлствуватъ за неистинимостта на богатствата и доброто